SPORTUL magazin

DUBLĂ IDENTITATE

Înainte de a oferi noi explicația, supunem cititorii unui test de perspicacitate: identificarea sportivului din fotografie. Și, pentru a înlesni răspunsul, facem mențiunea că este vorba de unul dintre primii sportivi ai țării.

Desigur, cei care vor indica un handbalist — și nu puțini vor fi aceștia, pentru că faza de joc și costumația îl trădează pe „anonim" — se pot considera pe jumătate cîștigători. Cine este, însă, handbalistul? Cei tentați în a-l identifica cu cutare sau cutare jucător se vor lovi de... gabaritul lui și răspunsul va rămîne, sigur, în domeniul supoziției.

Singurii care vor cîștiga „barajul" vor fi... oltenii. Și asta nu pentru că intuiția lor (vestită de altfel) i-ar salva, ci pentru că sportivul este craiovean de-al lor și se numește *Constantin Bușoi*. Nu mai este nevoie, credem, să facem precizarea că este vorba de greul de la greco-romane, campion republican în '64 și '67, vicecampion în '68 și participant la J.O. din Mexic.

Întrebat cum s-a produs transferul de la lupte la handbal, profesorul Constantin Bușoi ne explică:

— *În fond, nu este vorba de nici o trecere, pentru că practic amîndouă sporturile. Și dacă luptele sînt cele care mi-au adus satisfacții, tot handbalul rămîne prima iubire. De altfel, privit cronologic, cu el am și început. În '59, o dată cu admiterea la Facultatea de matematici din Craiova.*

— Trebuie să înțelegem că, pînă la această dată, ați cochetat cu alte discipline?

— *Nu auzisem încă de Pitagora cînd numele lui Voinescu și Toma mă fascinaseră. Asta și explică înscrierea mea la echipa de fotbal a C.F.R.-ului din Turnu Severin (locurile adolescenței) și febra cu care mă pregăteam. Rezultatul acestei perioade de lucru furibund n-a fost însă un loc în poarta națională de fotbal, ci un titlu regional la ciocan. De altfel, din acest moment, atletica grea a și devenit preocuparea mea de bază.*

— Privit comparativ, rezultatul celor două sporturi pe care le practicați azi sînt la poluri total opuse: o participare olimpică la lupte și o umilă reprezentare (ultimul loc în divizia B) la handbal. Cum vă împăcați cu acest gînd?

— *Vreau să cred că este numai o situație de moment. Și să sper că voi putea juca pînă cînd Electro va promova în prima divizie. Lucru care ar fi așa de simplu dacă aș putea modifica clasamentul adăugînd și punctele mele de la lupte!*

N. Mș.

Convorbiri cu domnul Gore

Addenda la Biblie

După cum se știe, fotbalistul spaniol Sorge Alberto Mendoza a abandonat activitatea sportivă, afirmînd turburător că violențele ivite cotidian pe stadioanele anilor noștri intră în contradicție acută cu morala lui, care îi interzice asemenea categorie de fapte. E ceva în genul obiectorilor de conștiință care, dintotdeauna și cam peste tot, refuză, din pricina unor anume comandamente etice sau religioase, să tragă cu pușca pe vreme de război.

Criza spirituală a lui Mendoza l-a preocupat îndelung pe dl. G.

— Declarația spaniolului constituie, indiscutabil, un moment de semnificație în istoria sportului. Și mă întreb dacă nu va cunoaște urmări.

— Adică?

— Nu-mi dau seama. Poate înființarea unei organizații mondiale pentru combaterea fotbalului, care să acționeze sub egida O.N.U. Poate o sub-secție a „Crucii Roșii". Și poate că, de asemenea, în curînd, decalogul clasic să cunoască revizuiri și adăugiri efectuate la cerințele umanismului modern (nefamiliare, toate, anticilor) — și, deci, ca alături de „să nu furi", „să nu ucizi", ori, mai grav încă, „să nu iei nevasta altuia", să apară, citit planetar copiilor la școală, cel mai nou dintre păcatele posibile și anume: „să nu joci fotbal în campionat".

Ordinatoare

Dl. G. a studiat cu atenție meciurile electronice de box organizate acum vreo cîteva luni în Statele Unite și punînd față-n față, dincolo de timp, pe marii campioni ai secolului: Dempsey, de-acum cîteva decenii, cu-n Sonny Liston de azi, Sullivan de la începutul veacului, cu Rocky Marciano etc. Din eliminări în eliminări, mașina indica, pe baza datelor introduse de programatori, boxerul nr. 1 al istoriei. Cunoscătorii (într-ale electronicii, nu într-ale boxului) jură că obiectivitatea ordinatoarelor este mai presus de orice suspiciune: se pare că mașinile nu pot fi mituite atît de ușor precum oamenii.

Zilele trecute, dl. G. le-a petrecut, izolat de-ai săi, la Institutul de electronică al Academiei, cercetînd funcționarea numitelor aparate. Apoi, cu ajutorul cîtorva ingineri a organizat, într-o documentare strict personală și mai exactă înțelegere a lucrurilor, un turneu sistem „Cupă" al celor mai cunoscute echipe de fotbal din România, de la Chinezul, C.A.O. etc. la Rapidul de azi.

— Cine-a intrat în finală?

— l-am întrebat, cu o curiozitate lesne de priceput oricărui cititor de fotbal.

— Ripensia și F.C....

— F.C.?

— Îngăduie-mi să nu precizez, destul că-i vorba de una din echipele noastre de azi, aflată acum pe la mijlocul clasamentului.

— Rezultatul...

— 11—0.

— Pentru Ripensia, oftez. Era de așteptat.

— Nu, pentru echipa de astăzi.

— Imposibil — am răcnit eu.

— Inginerii mi-au garantat precizia aparatelor.

— Totuși... cum e cu putință?

— Foarte simplu. În minutul 3, Dobay de la Ripensia a fost lovit la gleznă și a trebuit să părăsească terenul. În minutul 7, a ieșit și Bindea, șchiopătînd îngrozitor. Peste cinci minute ies și Schwartz. La sfîrșitul reprizei, Ripensia juca în 6 oameni.

— Ah... și scorul, bineînțeles...

— Nu, era 0—0. După pauză, însă, adversarii au forțat jocul, au practicat un fotbal mai atletic și, în minutul 53, Bürger părăsea terenul urlînd, iar în minutul 61 Kotormani era transportat la spital. În minutul 73 a fost lichidat și Ciolac. Atunci au început să curgă golurile, pînă ce, în minutul 89, echipa Ripensiei era formată numai din Pavlovici și Beke.

p. conf.
AL. MIRODAN

duminicile unui nesportiv

HIBERNALĂ (II)

Tot despre schi, fiindcă e sezonul lui acum și, după cît se pare, el va dura mult în acest an, cel puțin la munte. Au fost semne de iarnă lungă încă de astă toamnă, cum îmi spunea un țăran de pe lîngă Sibiu, deoarece porumbul se îmbrăcase în pănușă multă, ca omul care se pregătește de ger lung și aspru. Lumea vegetală are o inteligență premonitorie, al cărei mecanism n-a fost încă lămurit. Iarna lungă s-a văzut, de altfel, și în Suedia, unde, la sfîrșitul lunii octombrie, țara se acoperise toată de hlamida zăpezii. Mergeam cu un prieten spre nord, pe niște autostrăzi a căror netezime fusese compromisă de capriciile Dochiei septentrionale, încît mașina aluneca, gemea, scrîșnea, se zguduia pe zbrușii de gheață. Vroiam să-l văd acasă la dînsul pe un scriitor suedez, doctorul Einar Wallquist, ale cărui schițe și povestiri le traduc acum, în colaborare, pentru cititorii români. Mi se dăduse adresa lui, într-un tîrg lapon, unde fostul medic se simte puternic, liniștit și fericit în singurătatea pustietăților din miazănoapte.

Mașina în care mergeam era dintre cele mai puternice, dar lupta cu zăpada a obosit-o curînd. Era și frig, sub 20 de grade, pe zare pîlpîia o flacără înghețată, ca diamantul. De la un anumit loc, caii putere din motor s-au îndărătnicit să nu mai meargă. Și astfel am cunoscut una din plăcerile primitive ale țării, pe care pacificul Alfred Nobel a făcut-o mai cunoscută în lume decît războinicul Carol al XII-lea: sania trasă de ren! O sanie ușoară și zveltă, ca o lotcă pescărească, la care era înhămat un ren. Animalul acesta de culoarea și statura cerbilor, blînd ca oaia și de-o sprinteneală iepurească a săvîrșit minunea de care mașina nu mai era în stare. A zburat cu noi peste nemărginitele întinderi de zăpadă!

Parcă m-aș fi întors în timp, zumzăia vîntul pe la urechile mele și, dacă n-ar fi fost curba căii ferate de-o parte, mă puteam închipui un Spătar Milescu rătăcit printre nămeții unui alt continent și-ai unui veac de demult. Dar în fața renului alerga, pe schiuri, un lapon tînăr, cu ochii verzi ca sticla și cu o vioiciune de tipar în mișcări. Vorbea engleza corect și avea brichetă nemțească, de la care ne-am aprins țigările, or astfel de foc mecanizat, ca și deprinderea blestematei buruieni nu existau pe vremea de odinioară, sugerată de pustietățile din jur.

Laponul acesta, care ne-a fost călăuză prin nordul înzăpezit, pe o distanță de peste patruzeci de kilometri, era cel mai bun schior din cîți văzusem vreodată. Parcă schiurile ar fi fost continuarea organică a plantei picioarelor lui, nici nu simțea că le are, ci le folosea așa cum își folosesc păsările aripa și oamenii mîinile. Nu aluneca pe zăpadă, ci plutea ca pe-o apă, ca acel gabian al mărilor, care țipă lung de cîte ori atinge cu vîrful penelor spuma apei. Tăcerea era așa de adîncă în jur, încît auzeam molcomul sfîrîit al tălpilor de lemn, care semăna a muzică — o muzică a candoarei și purității.

Eram gata să-l socotesc pe tînărul lapon un campion al țării și chiar al continentului, cînd, la intrarea în tîrgul pe care-l căutam, am văzut alți doi, apoi încă cinci și încă vreo treizeci, tineri și bătrîni de-a valma, pe schiuri, la fel de iuți, de agili, de iscusiți, ca și călăuza noastră. Toți se născuseră parcă pe schiuri, pe care nu le mai tratau ca pe niște unelte fabricate, ci ca prelungiri firești ale propriei lor anatomii.

Mă întreb dacă, în ultimă instanță, nu aceasta este marea victorie a sportivității omului: transformarea obiectului de joc și de dexteritate într-o particulă însuflețită, adecvată perfect psihologiei și fiziologiei noastre?

George SBÂRCEA

DIN TOATĂ LUMEA

● *Într-o nouă emisiune de televiziune din Brazilia, Pele va prezenta pe celebrii săi frați de culoare Louis Armstrong, Martin Luther King, Eusebio și Joe Louis. Emisiunea se va intitula „Ora lui Pele" și telespectatorii vor putea vedea și auzi „perla neagră" a fotbalului... cîntînd la vioară, artă în care, pare-se excelează. Pele nu are decît o singură strună la arcuș!*

● *În meciul de rugby Franța — Scoția, desfășurat săptămîna trecută pe stadionul Colombes din Paris, în cadrul „Turneului celor cinci națiuni", XV-le scoțian a cuprins jucători de înălțimi foarte diferite. Uriașul Peter Stagg (linia a 2-a), care măsoară nici mai mult nici mai puțin decît 2,05 m, avea sarcina să distribuie baloane lui Colin Telfer, un jucător de numai 1,70. Deși situați la polii opuși ai înălțimii, cei doi au colaborat excelent, din cooperarea lor luînd naștere și încercarea prin care oaspeții au repurtat victoria cu 6—3.*

● *La Villars, în Elveția, a fost organizat un concurs de ski-bob rezervat așilor volanului. Printre automobiliștii prezenți la startul originalei întreceri s-au numărat piloți de talia lui Gourney, De Adamich, Servot Gavin, Beltoise, Bonnier. Și chiar campionul mondial pe 1968, englezul Graham Hill.*

Din însemnările unui inter rătăcitor...

FOSBURY

Cum ar mai fi ris stadioanele pline cu oameni înțelepți dacă Dick Fosbury n-ar fi reușit să treacă mai mult de 1,35 m, ca fetițele! Oamenii deștepți din tribună s-ar fi prăpădit de rîs: ia uită-te la nebunul ăsta, vrea să sară pe spate cît sar oamenii normali pe burtă sau în foarfecă! Oamenii deștepți ar fi ris cît ar fi ris și după un timp l-ar fi lăsat în pace, l-ar fi uitat. Nici vorbă că nu l-ar fi amenințat cu moartea, dacă ar fi rămas la 1,35 m. Ca un nebun să fie amenințat cu moartea, trebuie ca nebunia să-i izbutească. Nebunii neizbutiți sînt lăsați în pace. Oamenii deștepți sînt foarte bucuroși și mîndri cînd pot lăsa în pace și compătimi cu simpatie — după ce au rîs cu poftă de el — un nebun căruia nu-i reușește nici o nebunie. Dar dacă nebunul o pocnește? Dacă nebunul sare pe spate mai sus decît sar pe burtă cei normali? Atunci oamenii normali se uită urît la el, protestează, se indignează, strigă că viața copiilor lor e în joc și că — în general — toți cei care sar pe spate își periclitează coloana vertebrală și cutia craniană. Înfuriat pe semenul său triumfător, nici un om deștept nu mai vrea să ia în considerație acea înțelepciune de bază care sună cam așa — în mai toate proverbele lumii: nu poți face nimic valabil, nicăieri, nici în atletism, dacă nu riști cît de cît să-ți rupi gîtul, dar păstrîndu-ți dreaptă și intactă coloana vertebrală. Dar eu știu ce se va întîmpla: peste 3—4 Olimpiade, cînd toți concurenții vor sări ca Fosbury, va apare unul care va încerca rostogolirea ventrală. Stadionul va rîde cu lacrimi, la prima încercare: ăsta-i nebun, dar e tare simpatic, săracul! Cînd respectivul va cîștiga medalia de aur, oamenii deștepți vor constata indignați că prin noul stil ventral omul își periclitează abdomenul, cutia toracică și chiar cordul.

BANII

Înnebuniți de jocul baschetbaliștilor profesioniști ai echipei „Gilette All Stars", conducătorii clubului francez din Montivillers l-au rugat pe antrenorul Jim Mc Gregor să accepte o prelungire a meciului, dar Mc Gregor a refuzat categoric: el promisese „băieților" săi un dolar pentru fiecare punct marcat peste 105, ori la capătul timpului regulamentar ei înscriseseră deja 111 puncte. Băieții cîștigaseră 6 dolari peste plan, unde am fi ajuns? Simultan, în Cosmos, Lowell, Borman și Anders se rupeau de pămînt, se roteau în jurul lunii și se întorceau acasă într-o cabină în flăcări primind — primii doi — cîte 75,40 dolari pe zi, iar cel de al treilea, mai mic în grad, 56,99 dolari. Adică, exact solda lor de militari. După cum se remarca, „ei n-au cîștigat nici un sfanț în plus, deși au lucrat în timpul week-endului și al unor sărbători religioase" („Le Monde"). *Iar pe pămînt, la ieșirea din arestul unde fusese închis 8 zile fiindcă condusese fără permis, Cassius Clay — omul burselor astronomice — primea 40 de cenți contra chitanță. Pentru spălarea vaselor în bucătăria închisorii.*

Și atunci de ce se uită amicii la mine ca la un nebun cînd le spun că banii ne cer o atitudine complexă?

Radu COSAȘU

răspunde Ion Poștașu

ALEXANDRU LUNCAN, PETROȘENI. — Reîntîlnire plăcută! De data aceasta, muza dv. nu și-a mai permis „să vină cînd vrea ea", pentru simplul fapt că dv. nu sînteți un profesionist al epigramei, ci a ținut seama, se pare, de dojana prietenească pe care i-am făcut-o într-un număr trecut. Oricum, e preferabilă o muză care întîrzie, decît una care nu vine niciodată! Dar, repet, muza dv. a fost acum operativă, în legătură cu dificultățile pe care le întîmpină schiorii din cauza lipsei de zăpadă de pe Postăvar:

Nu-i zăpadă-n Postăvar?
Păi e simplă socoteala:
Fiindcă tot stă în zadar,
S-o cedeze... Capitala!

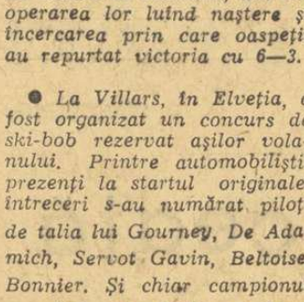

BACIU NEDELCU, CONSTANȚA. — Vă puneți cu „statisticienii"? Prietenul dv., inginerul Octav Căpriță, știe ce spune: Benfica are un scor de 18—0, realizat în cadrul „Cupei campionilor europeni" asupra echipei luxemburgheze Stade Dudelange, în ediția 1965—1966 (și nu 1955—1956, cînd Sporting a reprezentat Portugalia în această competiție); scorul reprezintă însă totalul golurilor înscrise în cele două meciuri disputate în cadrul mansei respective. Rezultatele au fost următoarele: 8—0 și 10—0.

GEORGE GEARAVELLA, comuna TĂTĂRĂȘTI. — 1. Este interesantă constatarea dv. Am făcut 1—1 cu Anglia, pe Wembley, avînd pe tușă un alt „11" alcătuit din nume consacrate: Coman, Dumitru Nicolae, Barbu, Hălmăgeanu, Mocanu, Dan Coe, Ghergheli, Dumitriu, Ionescu, Pîrcălab etc. ?. Dan Coe este plecat la Predeal, împreună cu întregul lot al Rapidului. Este probabil că va juca din nou în prima echipă a feroviarilor. Cît timp, depinde de ei! Să sperăm că ne vom reîntîlni, la primăvară, numai cu părțile lui bune...

LIVIUS NADABAN, ARAD. — Mircea David n-a fost unul dintre portarii noștri înalți. Dar nici atît de scund (1,65 m ?) cît vi s-a spus dv. Pentru a vă răspunde exact, l-am chemat ieri la telefon pe Mircea David, astfel că sînt în măsură să vă comunic înălțimea sa exactă: 1,74 m. Și să știți că n-a mai crescut între timp!

ION BOLDOR, SIMERIA. — 1. Cicerone Manolache n-a jucat niciodată la Dinamo București. El a fost legitimat numai la următoarele trei echipe: C.S.M. Reșița, Politehnica Timișoara și Farul. Acum, s-a reîntors, după cum știți, la Politehnica. 2. „Vă rog să mă scuzați, dacă-mi dau și eu părerea despre fotbalul nostru". Nu ne supărăm de loc, vă dăm și număr de ordin: 11 234 568. Așteptați-vă rîndul!

V. BOGOS, CRAIOVA. — Ilie Datcu, portarul echipei Dinamo București și (uneori) al reprezentativei noastre de fotbal, s-a născut la 20 iulie 1937, în comuna Tapu, de lîngă Mediaș. El este

100 la sută o... producție Dinamo, remarcîndu-se la Dinamo Obor și fiind promovat, de aici, la Dinamo București. La alte echipe n-a jucat. Este un portar sobru, cu un deosebit simț de anticipație a fazelor. Mulți specialiști îl consideră cel mai complet portar care a evoluat în fotbalul nostru, după ce Voinescu și Toma și-au pus bocancii în cui. Și, mărturisesc, le împărtășesc părerea. Ghinionul lui a fost golul de la distanță primit acum cîțiva ani, la București, în meciul cu Danemarca. Este adevărat că înaintașilor li se cere să marcheze de la distanță, dar în același timp portarilor li se... interzice să primească goi din afara careului! Acesta fiind paradoxul, Datcu a trebuit să părăsească poarta națională, unde părea a fi un titular inamovibil. Acestea sînt dramele fotbalului. Într-o clipă poți fi sus sau jos!

V. POPESCU, CLUJ. — Fotografia respectivă a fost reprodusă dintr-o revistă englezească, împreună cu explicația care a însoțit-o. Probabil că nu același lucru l-a făcut și publicația la care vă referiți, care a însoțit aceeași fotografie de un text fantezist.

Ilustrații: N. CLAUDIU

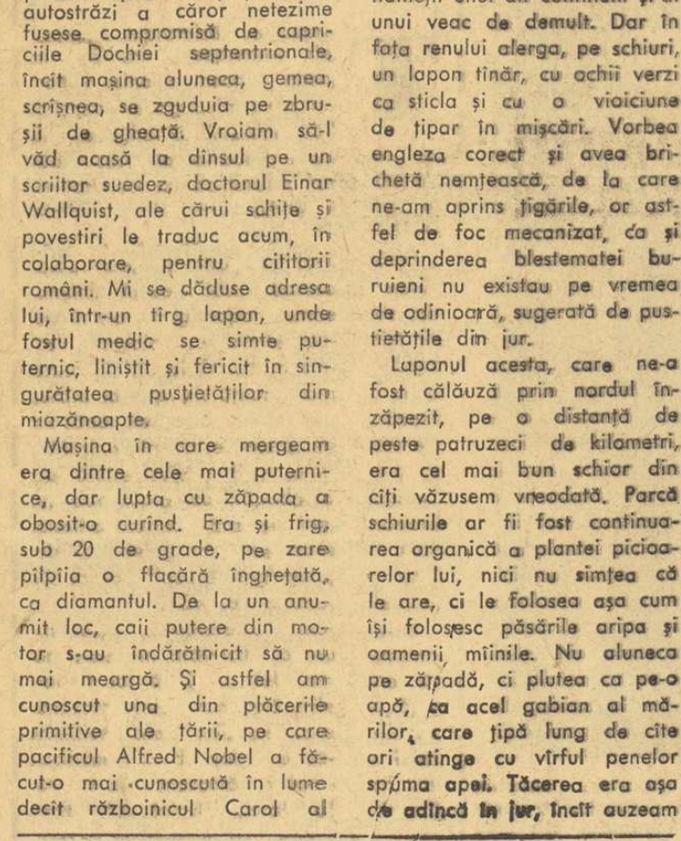

O ASIGURARE DE ACCIDENTE

constituie o măsură utilă de prevedere, în orice împrejurare: la locul de muncă, la domiciliu, pe stradă, în călătorii, la odihnă, la practicarea sporturilor etc.

Administrația Asigurărilor de Stat pune la dispoziția cetățenilor diferite forme de asigurări de accidente:

— asigurarea de accidente cu sume asigurate fixe sau cu sume convenite;
— asigurarea familială de accidente;
— asigurarea de accidente „turist" și altele.

Primele ce se plătesc — la aceste forme de asigurare — sînt convenabile fiecărui cetățean.

CENTENARUL CELEI DINTÎI CĂRȚI ROMÂNEȘTI DE EDUCAȚIE FIZICĂ

Cu o sută de ani în urmă, vedea lumina tiparului lucrarea lui Gheorghe Moceanu, renumit gimnast, menită să fie cea dintîi din literatura de specialitate, în bibliografia românească.

Pentru realizarea ei, ctitorul învățămîntului de gimnastică din țara noastră și promotorul educației fizice a ostenit ani și ani, adăugînd cercetărilor și studiilor pe care le-a făcut asupra metodelor practicate în Germania, în Suedia și în Danemarca, în sistemele de educație fizică, rodul propriei sale experiențe.

Volumul are 247 figuri desenate, care conțin descrierea exercițiilor și a mișcărilor de bază.

Reproducerea unui fragment din Prefacia, pe care o semnează autorul — fost profesor de gimnastică la liceul Sf. Sava — ne scutește pe noi de orice alte amănunte, aducînd și pitorescul graiului și al ortografiei vremii:

(...) „Am crezutu că e uă datoria sacră pentru fiă care omu, ca să aducă dupe puteri din materialulu necesariu la edificarea — perfecționarea omenirei. Deră credu că e uă datoriă și mai sacră pentru fiă-care membru alu unei națiuni, ca să lucre dupe putință pentru desvoltarea conaționalilor sei. Ca român credu că facu unu serviciu, punendu și eu uă petricică la edificarea — progresulu conaționalilor mei. Cu toate dificultățile imense ce am întîmpinatu, pătrunsu însă de uă necesitate simțită, întreprinsei edarea acestui opu cale încă neumblată pînă acum, pote nu'mi va succede dupe asceptare, deră uă dată fiindu calea deschisă, va succede altuia mai bine.

Ca profesoru de gimnastică la unulu din liceele capitalei României și convinsulu că desvoltarea intelectuală e fructiferă numai cîndu nu e neglesă cu totulu cea corporală, căci după cum zisei uă minte sănetoasă se află într-un corpu sănetosu, am crezutu necesariu de a veni în ajutorulu acestei din urmă, dăndu'i uă desvoltare sistematică și corespunzătoare progresului, la care ca români suntem destinați a sta în linia egală cu cele-l-alte națiuni surori.

(...) La această întreprindere dificilă suntu datoru să'mi esprimu adînca mea recunoscință către D. G. Barițiu pentru ajutoriulu datu la nomenclatura figuriloru de uă parte; eră de altă parte către D. I. V. Moldovanu pentru ajutoriulu datu la descrierea și esplicațiunea figuriloru; precum și către D. N. Drocu Barcianu".

. . . . . .

Astăzi, în patria noastră, după o sută de ani de la strădania unui autor de a edita, pe cont propriu, întîiul volum în specialitate, ființează o editură care promovează, anual, un complex plan de producție cu zeci de titluri și cu tiraj de sute de mii în domeniul specialității în care Gheorghe Moceanu, luptînd cu greutăți și făcînd sacrificii, s-a dovedit și astfel un pionier.

V. FIROIU